

Vítej v mém světě

Vítej v mém světě, v mém světě kde jsou nekonečné stromy co sahají do nebe, až za horizont času a prostoru.

Ve světě, kde je kultura a kultivace.
Kde je důležité zůstat sám k sobě pravdivý a autentický.

Ve světě, kde všechno eklekticky spojím jako Basquiat. Narážka vyvolá referenci, která se pak rozléhá jako ozvěna.

Čas plyne jako kapky dopadající na hladinu, způsobující vlněním a chvění.
Kde prší jak v Londýně a v deštném pralese.

Čerstvá vegetace a čistý vzduch.

Městský smok. Cigareta na kafi.

Obětoval jsem tolik kultuře, obětoval jsem tolik lidem.

Pěstoval jsem a stále pěstuji vkus, co roste jako dobrý kávovník a z jeho bobů pak namelu všechno.

Ve světě kde hraje na klavír první i poslední pianista a když vidíš neony slyšíš saxofon nebo album Untrue. Nebo jen 2-step a techno.

Light Yagami mi volal a říkal, že máme nějakou práci, ale možná jsem jen spíš slyšel hudbu od Hideki Taniuchi.

Rozhraní všeho, hory, lesy a pouště.
Stačí zmáčknout tlačítko, spouštěč.
Rozmáčkli jsem pochyby, já budu Dracula a budu v Dorset. Oceán co slyšíš v dálce.

Ve světě kde moje ego jsou fakta, slyším hvězdy padat a podává se čerstvá pasta.
Změnil jsem všechno jak Agnès Varda, já chci na Maltu, já chci na hrad, vysoko.

GOTHIC FICTION

Raz dva. Kypr je můj kaskad.

Kaskadér, Lucembursko, Brusel, hory kde se pase tur, pastva.

Ego není Karel Vachek, bacha. Já miluju Karla Vachka.

Jsem poslední princ, modrá krev, červené víno a to se jí líbí.

Já jsem viděl drama, mráz po zádech,
jiná vazba, molekuly a sublimace.
Destrukce. Island a Sibiř.

Dny veselé i smutné, nic však není kliše.
Struktury jsou bystré a napětí roste.
Není cesty ven, labyrint, mrazivý dech,
stěny mají uši, ale jsou ztichlé.

Ve světě co jsem znal a už tu není.
Ve světě kde žiji teď, ale ten neznám.

Znám jen hodnoty a ty mám.
Lepší než jiní, ale všichni jsme viní.

Ve světě kde se modlím jako by neměl přijít zítřek.

Miluju, když koukám z okna vlaku a na vedlejší koleji jede jiný rychlostí světla.
Život je, zapojit světla, sundat masku.
Otevřít okno, vyvětrat doma i na hotelu.

Po bouři, po dešti, po hurikánu, po západu na dystopické pláži, velký bratr nás
hlídá, těla už se sváží. Káží vodu, pijí víno, těla v zemi se pokryjí hlínou z nichž
nový život vyrostě.

Strážím maják jak Dafoe.

Jsem na nejteplejším a nejstudenějším místě na zemi. Zároveň hlavy stínat, kráčet
ve stínu a nic nestíhat.
Ale já musím stíhat všechno.
Kalifornie a Antarktida.

Kde jsou ta místa?

Ale s přibývajícimi léty je život čím dál tím víc normální. Ale já si ho pořád dělám
nevšední, protože to jediné jsem.
Naštěstí.

S každým dalším nádechem přijde i výdech, já mám vítr v zádech, plachty
napnutý, všechno drahý jak galerie
Jedu do Sothebys, neohnu páteř.
Jsem ten filmař v Canes, co je Kanye?
Co, ty, jak stárneš...

Co řeknu já, tak to bude. Jsem nikde a zároveň všude. Tam kam se pude.
Mám pud zachovat se, držím to na uzdě.

Nechci drama, krev.
Přede mnou se neschováš, neutečeš.
Najdu Tě, pistole u hlavy, nohy v kleče.
Úzkostné křeče, kdy se střetnou meče.
Je večer, krvavá noc, budeš srčet.

Oplakal jsem, brečel, i ta zlomená srdce.
Páteř rovná jak nikdy, nebudu mlčet.
Mluvíme o knihách které jsme nečetli,
lvíče není vlče, já nejsem nic.
Teď chci pěstovat mrkev.

Ženeva, Ženeva. Nikam se neženu.

V mém světě...

...

(Báseň čeká na dokončení)-Adelard Bosch